

Prelaadi kiri (juuli 2015)

Piiskop Echevarria tuletab meelde, et laste usulise kasvatuse eest vastutavad eelkõige vanemad. Ta palub palju eelseisva Perekonnasinodi eest palvetada.

01.07.2015

Minu armsaimad, hoidku Jumal minu tütreid ja poegi!

Mida edasi veereb marijaanlik aasta, seda enam peame me palvetama eelseisva Piiskoppide Sinodi eest,

mille teemaks on seekord perekond. Paavst Frantsiskus palub väsimatult, et ” palvetaksime armastusega perede ja elu kaitsmise eest. Palvete eest, mis rõõmustavad koos rõõmsate ja kannatavad koos kannatajatega. (...) Jumala armu toetusel ja juhatusel võib kirik Jumala armust ja tema halastusest peredele veel tugevamat ja ühtsemat tunnistust anda.”[1]

Jumalaema eestkoste on otsustav. Pöördugem täie usaldusega tema poole, kui me 16.juuli pidupäevaks valmistume. See, Karmeli mäe Neitsi mälestuspäev on uus kutse, et oma palved kahekordistada. Sellega kutsub kirik meid tema juures pelgupaika otsima, et me tema emaliku abi ja hoole kaudu saaksime väärilisteks, et *pühale mäele jõuda, kes on Kristus*. [2]

Püha Johannes Paulus II rõhutab absoluutset katehheesi hädavajalikkust perede keskel, eriti

tänapäeval, mil paljudes kohtades ”antireligioosne seadusandlus igas vormis usuõpetust takistada püüab, või kus levitatakse ebausk või piiritu sekularism usus kasvamise praktiliselt võimatuks teeb.”[3]

Võtkem see ülesanne vastu rõõmuga, täie optimismiga ja Jumalale lootes, laskmata end mõjutada vaenulikust ümbrusest või vastutulevatest objektiivsetest raskustest. *Vaata, Issanda käsi ei ole päästmiseks lühike ega ole ta kõrv kuulmiseks kurt* [4] – nagu ütleb Prohvet Jesaja. ”Jumal on alati seesama. Vaja on usuinimesi, siis uuenevad ka Pühakirja imed.”[5]

See ülesanne perekonnas lasub eelkõige vanematel. Vastavalt vanusele ja iga lapse eripärale peavad nad neile vahendama usu sügavat tähendust ja armastust Jeesuse vastu. ”Vanemad on elu eeskujuga oma lastele esimesteks Evangeeliumi kuulutajateks. Veelgi

enam, kui nad palvetavad koos lastega, loevad neile Jumalasõna, teevad nad tuttavaks usu suurima saladusega, euhharistliku osadusega, kiriku ühtsusega, saavad neist n.ö täiuslikud vanemad, st. mitte ainult füüsilise elu vanemad, vaid selle elu, mis tuleneb Pühast Vaimust, Kristuse Ristist ja Ülestõusmisest.”[6]

Püha Josemaria aadressil on tulnud lugematul arvul tänusõnu kogu maailmast, tema julgustavate sõnade eest abieluinimestele. Kasutades üht lauset Pühakirjast ütles ta: „*Dicite iusto quoniam bene* (Js. 3,10); te olete kõik väga hästi teinud, sest te ei ole toonud lapsi siia ilma nagu loomi. Te teate, et neil on ka hing ja et ka pärast surma on elu – igavese õnne või igavese hukatuse elu -, ja te soovite, et teie lapsed nii siin kui ka seal õnnelikud oleksid. Jumal õnnistagu teid!”[7]

Ka teistel pereliikmetel, vanematel õdedel-vendadel, vanavanematel jne. lasub suur vastutus, et nad aitaksid noorematel usus kasvada. Samuti ka igalpool mujal, kuhu me soovime Naatsareti õhkkonda külvata, peame me käituma nii, et me oma eeskujuga tunnistust annaksime ja alati sobivad sõnad leiaksime, et neile vennalikku abi osutada. Sest see on tähtsaim asi, mida me anda võime.

Igal juhul ei saa unustada, et mõnedes perekondades ja mõnedes kohtades, kuhu kristlikku õpetust levitada püütakse, valitsevad halvavad mõjud, mis usku nõrgestavad või isegi hävitavad. Vastutustundega, lootust ja rahu kaotamata, peame me isade ja emadena end usu kasvatamise kohustusele pühendama. Ei piisa, kui me oma lapsed kooli hoolde usaldame, mis kristlikku usku õieti vahendab; te ei saa rahulduda ka sellega, kui teie lapsed selliseid ringe

külastavad, kus lastele eakohaselt usuteadmisi edasi antakse. See kõik on suurepärane asi, kuid esmane vastutus lasub siiski vanematel.

Selle kohta ütleb meie Asutaja: ” Te peate oma lastele kahel viisil usku vahendama: omaenda kristliku käitumisega ja oma eeskujuga. Ja siis õpetusega, mil te neile Katekismuse tõdesid õpetate (...)Ilma lastele närvidele käimata harite te neid õiges õpetuses ja kaitsete nende usku.”[8]

Väiksest peale on lapsed kõige tunnistajaks, mis koduseinte vahel toimub. Nad märkavad kohe, kas vanemad käituvad selle järgi, mida nad õpetavad, kas nad annavad ennast meelsasti teistele, kas nad suhtuvad vigadesse kannatlikkuse ja mõistmisega, kas nad paluvad andeks, annavad andeks ja ka manitsevad kui vaja. Meie Asutaja tegi kokkuvõtte:” See, mis kodus

toimub mõjutab lapsi kas heale või halvale. Andke neile head eeskuju, ärge varjake nende eest oma vagadust, olge järjekindlad oma käitumises: nad õpivad sellest, ning neist saavad oma ea kroonid. Te olete nende jaoks nagu avatud raamat, Seepärast peab teil olema siseelu ning te peate võitlema, et oleksite head kristlased. Muidu oleks kõik see, mis te oma või oma sõprade lastega ette võtate lihsalt kasutu.”[9]

Selleks, et ennast selles tähtsaimas vastutuses tugevdada, peaksid vanemad ja kasvatajad püüdma oma usku süvendada, et neist saaksid hästi haritud usuinimesed. Siis valgustab usuõpetuse valgus nende mõistust ja sütitab nende südamed. Kõik see mõjutab nende igapäevast käitumist, nii, et nad võivad kinnitada seda, mis Püha Vaim vanematele keelele paneb, kui lapsed nende eeskuju ja nõuannete järgi Jumala teekonnal käivad: ” *Mu poeg!*

*Kui su süda saab targaks, siis
rõõmustab minugi süda ja mu neerud
hõiskavad, kui su huuled räägivad
õigust.[10]*

Selle kommentaariks ütleb paavst
Frantsiskus: ” Isa uhkust ja
liigutatust, kes näeb, et ta on pojale
vahendanud seda, mis on elu tegelik
väärtus, niisiis tark süda, ei ole vaja
paremini esile tuua (...). Isa teab, mis
tähendab seda pärandit edasi anda:
kui palju lähedust, kui palju õrnust
kui palju otsustamist. Kuid milline
lohutuse ja milline tasu see on, kui
lapsed sellest pühendumisest
tunnistust annavad! See on rõõm,
mis kaalub üle kõik pingutused ja
teisitimõistmised ja parandab kõik
haavad.”[11]

Vaatamata kõigile neile pingutustele
juhtub sageli, eriti mõnedes maades,
et puberteedieaga käib kaasas usu
näiline kadumine. Reeglina ei ole
tegemist usust loobumisega vaid

pigem leiguse ja usu praktiseerimise tahaplaanile jätmisega. Tundub, nagu sunnitaks väljastpoolt peale midagi sellist, mis on vastolus kooli, ülikooli või sõprusringi õhkkonnaga. Sellele peaksid vanemad, kristlastest sõbrad reageerima palvetamisega, nad peaksid palju rohkem nende noorte inimeste eest palvetama. Nad peaksid nendesse poolehoiu ja mõistmisega suhtuma. Ühele murelikule emale vastas meie Isa:” Kuna sa oled kristlik ema, on sinu käsutuses kõige esimene ja kõige mõjuvam vahend: see on palve. Palu püha Jumalaema. Tema mõistab kõiki emasid väga hästi, sest ta ise on Jumala Ema, sinu Ema ja sinu laste Ema ja samuti ka minu Ema.

Püüa leida oma lastele head sõbrad (...) Teie, emad ei peaks siin midagi peale suruma. Lapsed võivad nii tunda, et neilt on vabadus röövitud. Heade sõprade kaudu võivad lapsed usu juurde tagasi pöörduda (...). Sinu

palvete abiga hakkavad teised inimesed sinu lastele head tegema nii, et nad armastuses kiriku juurde tagasi pöörduvad.”[12]

Lisaks palvetele ja nõuannetele ning püüdlusele oma tütreid ja poegi selliste samavanustega kokku viia, kes neile abiks olla võivad, soovitab püha Josemaria vanematel oma lastega rahulikult rääkida. Mida vanemaks nad saavad, seda olulisemaks see muutub, sest siis hakkavad nad mõistma oma kohustust Jumala lastena.” Räägi kõigest rahulikult, ärritumata, siiralt, näost näkku. Mitte kõigiga üheaegselt, vaid igaühega eraldi. Ema peab tütardega rääkima – kuigi vahel on parem isegi vastupidi. Te tunnete nende psühholoogiat. Te peaksite neid erinevalt võtma. Rääkige, püüdke olla nende sõbrad. Siis hakkavad nad teid mõistma, sest nende südames elab veel seesama usk. Võibolla ärritavad teid kõik need

vastuvõtmata nõuanded. Minge pihile ja te näete kuidas kõik laabub.”[13]

Täna hommikul pühitsen ma missa ühes Burgose kirikus, mis on omistatud püha Josemariale. Selles linnas jätkas meie Isa taas Opus Dei apostellikku tööd pärast seda, kui ta kodusõja tõttu Madridist lahkuma pidi. Palvetagem iga päev kogu maailma vaimulike viljade eest, ettevalmistustööde eest uutes maades, samuti paljude noortega seotud ürituste eest, mis toimuvad kogu maailmas, et teenida kirikut ja paljusid inimesi. Palvetagem ka paljude perekondade eest.

Õelgem õndsale Don Alvarole, et ta aitaks meil iga päevaga aina ustavamaks muutuda.

Armastusega ma õnnistan teid.

Teie Isa

+Javier

Burgos, 1.juuli 2015

[1] Paavst Frantsiskus, Üldaudients
25.03.2015.

[2] Missaraamat, Palve Karmeli
Neitsi Maarja mälestuspäeval

[3] Püha Johannes Paulus II.,
Apostellik kirjutus Catechesi
Tradendae, 16.10.1979, Nr. 68.

[4] Js 59,1.

[5] Püha Josemaria, Tee, Nr. 586.

[6] Püha Johannes Paulus II.
Apostellik kirjutus Familiaris
consortio, 22.11.1981, Nr. 39.

[7] Püha Josemaria, Perekondliku
kogunemise märkmed 18.10.1972.

[8] Sama

[9] Püha Josemaria, A 12.11.1972.

[10] Õpetussõnad 23, 15–16.

[11] Paavst Frantsiskus. Üldaudients
4.2.2015.

[12] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed 22.10.1972.

[13] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed 28.11.1972.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuli-2015/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-juuli-2015/) (09.08.2025)